

“Η αγιασμένη προσωπικότητα, του πατρός Σίμωνος Αρβανίτη”

/ Γνώμες

Τοῦ Μητροπολίτου Βερατίου, Αὐλῶνος καί Κανίνης κ. Ἰγνατίου

«Ὁ Κύριος εἶπε: Ποίος ἄραγε εἶναι ὁ ἔμπιστος καί φρόνιμος οἰκονόμος, τόν ὁποῖον ὁ κύριος θά τοποθετήσῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπηρετῶν του, διὰ νά τοὺς δίνη τήν κανονισμένην μερίδα τροφῆς εἰς τήν κατάλληλη ὥρα; Μακάριος εἶναι ὁ δοῦλος ἐκεῖνος πού, ὅταν ἔλθῃ ὁ κύριος, θά τόν βρῇ νά κάνῃ τό ἔργον του. Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι θά τόν καταστήσῃ διαχειριστήν εἰς ὅλα τά ὑπάρχοντά του.» (Λουκ. ιβ' 42-44)

Μία σύντομη ἀναφορά εἰς τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ αἰμνήστου Γέροντα πατρός Σίμωνα θά ἐπιχειρήσῃ ἡ παροῦσα εἰσήγησις, εἰς τιμήν καί μνήμην αὐτοῦ, πρὸς οἰκοδομήν τῆς σεμνῆς ἀποψινῆς ὁμήγυρης, εἰς δόξαν τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, τοῦ εἰς πᾶσαν γενεάν ἀναδεικνύοντος ἄνδρας ἱερούς, Ποιμένας καί Διδασκάλους, οἱ ὅποιοι σάν ἄλλοι «φωστῆρες» -κατά τόν θεῖον Παῦλον- «φαίνοντες καί λόγον ζωῆς ἐπέχοντες» (Φιλιπ. β' 16) μέ τίς φωτοειδεῖς ἀκτῖνες τῶν ἀρετῶν των καί τήν

ἀκραιφνή ὀρθόδοξη διδασκαλία τους, οἰκοδομοῦν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πατὴρ Σίμων, κατὰ κόσμον Παναγιώτης Ἀρβανίτης, υἱὸς τοῦ Ἀθανασίου καὶ τῆς Κυριακῆς, γεννήθηκε τὸ ἔτος 1901 εἰς τὴν Μεταμόρφωση Ἀττικῆς, κοινῶς Κουκουβάουνες, τοῦ πατρὸς του προερχομένου ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἄννα τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς μητρὸς του καταγομένης ἀπὸ τὴν Μεταμόρφωση.

Τὰ πρῶτα νάματα τῆς εὐσεβείας διδάχθηκε ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς καὶ ἐναρέτους γονεῖς του καὶ σὰν φύσις θρησκευτικὴ πού ἦταν, ἔντονη, ἀπὸ τὴν νεότητά του, αἰσθάνθηκε τὴν κλίση πρὸς τὸν μοναχικὸ βίον.

Ὁ δέ Κύριος, «ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων Αὐτόν», «ἔδωκεν αὐτῷ» συμφώνως πρὸς «τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας του» καὶ τὸν ἀξίωσε τοῦ Ἁγίου καὶ Ἀγγελικοῦ σχήματος, εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῆς Θείας Μεταμορφώσεως Κύμης, ἐπὶ ἀρχιερατίας τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου Παντελεήμονος Φωστίνη.

Ποθῶντας διακαῶς τὴν ἡσυχαστικὴ ζωὴ πρὸς περισσότερους πνευματικούς ἀγῶνες, σὰν ἔλαφος διψῶσα ἔρχεται εἰς τὸ Ἁγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθω καὶ σὰν φιλόπονος μέλισσα περιοδεύει τίς Ἱερές Μονές καὶ τίς Σκῆτες, μέ σκοπὸ, τὴν χάρη τῶν ἱερῶν Λειψάνων εἰς τὴν καρδίαν του θησαυρίση καὶ ἀπὸ τὴν ἱερά συναναστροφή μέ τοὺς θεοφιλεῖς ἄνδρες, ἐμπειρίες πνευματικὲς νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ψυχικὰ νὰ ὠφεληθῇ. Εἰς τὴν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Βασιλείου κάποιο διάστημα διαμένει ἔχοντας συνασκητὴ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Γεράσιμο Μενάγια Μοναχό, τὸν Χημικὸ καὶ ἄλλους «βιαστές» πατέρες.

Ἐπιθυμία του εἶναι νὰ μείνῃ κατὰ μόνας εἰς τὸ ἱερό Σπήλαιον τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, πλησίον τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἀλλὰ, γιὰ τὸ νεαρόν τῆς ἡλικίας, δέν στέργουν οἱ πατέρες νὰ τοῦ δώσουν εὐλογία.

Οἱ ἀσκητικοὶ του ἀγῶνες καὶ αἱ πάννυχτοι στάσεις κάμπτουν τὴν υἱείαν του καὶ τοῦ κληροδοτοῦν τὸν φλεβίτην στό δεξιό πόδι του, σὰν μόνιμο «σκόλοπα» εἰς τὴν ζωὴν του.

Μέ τίς εὐχές τῶν πατέρων καὶ κατάφορτος ἀπὸ ὠφέλειες πνευματικὲς ὁ μοναχὸς Σίμων ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ «Περιβόλι τῆς Παναγίας», διὰ νὰ διακονήσῃ τοὺς ἀδελφούς εἰς τὸν κόσμον σὰν λειτουργὸς καὶ κατόπιν σὰν πνευματικὸς πατέρας, σύμφωνα πρὸς τὴν πατερικὴ διδαχὴ: «Αὐτός πού ζῇ καὶ μεριμνᾷ γιὰ τὸν ἑαυτόν του, μόνον γιὰ τὸν ἑαυτόν του περιορίζει τὴν ὠφέλεια. Αὐτός δέ πού ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ ὠφέλεια καὶ τῶν ἄλλων καὶ τοῦ ἔχει ἐμπιστευθεῖ ἡ ἐπιμέλεια τῶν ψυχῶν, ἔχει μεγάλο τὸ κέρδος, πού εἶναι δεῖγμα τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἔχει μάρτυρα τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν ὁ ὁποῖος λέγει: Ἐάν μέ

ἀγαπᾷς Πέτρε, ποίμαινε τά πρόβατά μου (Ίω. 21, 17)» (Συμεών τοῦ μεταφραστοῦ, Βίος καί Πολιτεία τοῦ Ὁσίου Ἀβραμίου, Migne P.G. 115, στίχ. 53).

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, εἰς τό θεῖον θέλημα ὑπακούων, τήν ἱερωσύνη λαμβάνει καί τήν ἡγουμενία ἀναδέχεται καί, ἡ ἐπιμέλεια καί φροντίδα τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τοῦ ἐμπιστεύεται.

Εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν του διακονίᾳ ἄφησε νά ἐκδηλωθοῦν ὁ πλοῦτος τῆς ψυχῆς του καί τά πνευματικά χαρίσματα, τά ὁποῖα τόν διέκριναν.

* * *

Κατ' ἀρχήν, εἶναι ἡ πίστις του ἡ σταθερή καί ἀκλόνητη πρὸς τόν Θεόν, ἡ σύμφωνη μέ τήν φερώνυμη κλήση του. Αὐτή, σέ συνδυασμό μέ τήν ἀνυπόκριτη ἀγάπη καί τήν ἀδιάλειπτη εὐχή, ἐπετελοῦσε θαύματα.

Εἰς τίς δύσκολες ἡμέρες τῆς ξενικῆς Κατοχῆς, ὅταν ἡ στέρηση τῶν ἀναγκαίων καί ἡ σπάνια ἐξεύρεση τροφῆς ἐταλαιπωροῦσε τόν Ἑλληνικόν λαόν, ἡ προσευχή του πρὸς τόν Θεόν καί ἡ τέλεια ἀνάθεση τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῶν σὺνανθρώπων του εἰς τήν μεγαλόδωρη πρόνοιάν Του, πού σοφῶς προνοεῖ καί γιά τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, συνετέλεσαν, ὥστε εἰς τήν ἱερά Μονή, ὅπου ἦτο ἡγούμενος νά συμβῇ γεγονός τό ὁποῖον ὑπενθυμίζει, τῶν ἀναλογιῶν τηρουμένων, τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων εἰς τήν ἐρήμον. Πρὸς δόξαν Θεοῦ καί εἰς εὐλαβές μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ πατρός πρέπον εἶναι νά ἀναφέρουμε τό περιστατικό, ὅπως συνέβη καί ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς τό ἐδιηγεῖτο.

Ἦταν ἡμέρα ἑορτῆς καί πολὺς λαός εἶχε συναθροισθεῖ εἰς τήν Μονήν.

-Ἐβλεπα τούς ἀνθρώπους, ἔλεγε χαρακτηριστικά ὁ Γέροντας, σκελετωμένους ἀπὸ τήν πείνα καί ὑπέφερα πολὺ καί δέν ἤθελα νά φάγω. Ἐστενοχωριόμουν δέ, διότι δέν εἶχαμε τήν εὐχέρια νά τούς προσφέρουμε κάποια παρηγορία, ἐννοώντας τήν τροφή. Ἀπὸ τήν ἱερά Μητρόπολη μᾶς ἔδιδαν ἐλάχιστα τρόφιμα μέ τό «δελτίον». Λέγω, λοιπόν, εἰς τήν μαγείρισσα, τήν ἀδελφή Μοσχούλα νά γεμίση δύο λέβητες τοῦ μαγειρείου μέ νερό καί τῆς δίδω συγχρόνως δύο «χοῦφτες» ρεβίθια καί ἄλλες δύο «χοῦφτες» ἀπὸ τό κοινῶς λεγόμενον «πλιγούρι», γιά νά ρίξη ἐντός αὐτῶν, προκειμένου νά μαγειρευθοῦν. Ἐκείνη ὅμως, βλέπουσα τό ἐλάχιστο τοῦ ποσοῦ τοῦ μαγειρεύματος, ἐκάλυψε μόνο τόν πυθμένα τῶν λεβήτων μέ νερό.

-Κάμε ὑπακοή, τῆς λέγω, καί βάλε ἀρκετό νερό. Κάμνουσα αὐτή ὑπακοή, τό θαῦμα συνετελέσθη. Καθὼς τό φαγητό ἔβραζε, παρίστατο ἀνάγκη καί νέου νεροῦ, ὥστε οἱ λέβητες νά ὑπερχειλίζουν καί, ἀπὸ τόν χυνόμενον ζωμό, νά σβύνη ἡ φωτιά. Βλέπουσα αὐτή τό γεγονός ἐδόξαζε τόν Θεόν καί επανελάμβανε συνεχῶς τό «μνήσθητί μου Κύριε». Ὅταν δέ παρέθεσαν τό φαγητό, ἔβλεπε κανεῖς τά πινάκια

γεμάτα ὄχι ἀπό ζωμό, ἀλλά ἀπό πηχτά ρεβίθια. Τά ὀλίγα, λοιπόν, καί μόνα ἐκ τοῦ «δελτίου» τρόφιμα γιά τήν παρασκευή τοῦ γεύματος, εὐλόγησεν ὁ Κύριος, ὥστε νά αὐξηθοῦν καί ἔτσι νά σιτισθῇ «λαός πολὺς».

Ἄλλοτε δέ, κατά τήν ἴδια Κατοχική περίοδον -1943- καί τήν ἑορτή τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, θά ἐτελεῖτο ἱερά ἀγρυπνία εἰς τήν Μονήν καί θά συνέρρεε κόσμος πολὺς, μετά τόν μικρόν ἑσπερινόν, ἐρωτᾷ ὁ πατήρ τόν Οἰκονόμον: Τί θά παραθέσουν πρὸς φιλοξενίαν εἰς τήν αὐριανήν τράπεζαν; Ἐκεῖνος δέ τοῦ ἀποκρίνεται, ὅτι ἐλάχιστα τρόφιμα ὑπάρχουν καί ἓνα σακκί γεμάτο κρεμμύδια. Ἐξω, εἰς τό πεζούλι τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, ἐνῶ καθότανε ὁ Γέροντας καί σέ ἀπορία βρισκόμενος, βλέπει, ξαφνικά, τόν ὑπηρέτην τῆς Μονῆς νά τρέχῃ γιά νά κλείσῃ τήν πόρτα τοῦ μαγειρείου. Τί εἶχε συμβῇ; Ἕνας λαγός, πολὺ μεγάλος, σάν ἄρνι, κατεβαίνοντας ἀπὸ τό πλησίον δάσος, αὐτόκλητος ἢ μᾶλλον θεόσταλτος εἰσῆλθεν εἰς τό μαγειρεῖον τῆς Μονῆς. Τό πρόβλημα τοῦ γεύματος εἶχε λυθῇ. Τό νόστιμο κρέας του, σέ συνδυασμό μέ τὰ ὑπάρχοντα κρεμμύδια, προσέφεραν μίαν πλουσίαν τράπεζαν εἰς τοὺς προσκυνητές. Οἱ λόγοι τοῦ ἱεροῦ Ψαλμωδοῦ γιά μία ἀκόμη φορά ἐπαλήθευσαν:

«Κύριος οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακία» (Ψαλμ. 83, 12 καί ὅτι «δίκαιοι ἐν ἡμέραις λιμοῦ χορτασθήσονται» (Ψαλμ. 36, 19).

Ὅταν εἶδα αὐτά τὰ δύο θαύματα, συνέχιζεν ὁ ἀείμνηστος Γέροντας, ἔλεγα: -Κύριε, αὐτά τὰ θαυμαστά γεγονότα, ὅπως ἀναγινώσκουμε εἰς τοὺς ἱερούς Συναξαριστές, ἐγίνοντο ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἁγίους. Ἐμεῖς εἴμεθα ἁμαρτωλοί καί μέ πολλές ἀδυναμίες. Πῶς ἐξηγεῖται νά συμβαίνουν αὐτά εἰς τίς ἡμέρες μας; Παρακαλοῦσα δέ ἐπιμόνως τόν Θεόν νά μου ἐξηγήσῃ τόν λόγον τῶν θαυμασίων αὐτῶν. Ἕνα βράδυ, μετά τήν προσευχήν, ἤκουσα εἰς τήν διάνοιά μου, μία φωνή νά μοῦ λέγῃ: «Ἐάν σεῖς οἱ ἄνθρωποι, βλέπετε τοὺς συνανθρώπους σας νά στεροῦνται καί νά ὑποφέρουν καί τοὺς συμπονεῖτε, ἐγώ, πού εἶμαι Πλάστης καί Δημιουργός σας καί μέ παρακαλεῖτε, δέν θά μεριμνήσω, ὥστε νά συντηρηθοῦν εἰς τήν ζωήν; Διὰ τοῦτο, ὅταν πάντοτε προσφέρετε ἀγάπη καί φιλοξενεῖτε τοὺς προσκυνητές, οἱ ὅποιοι ἔρχονται εἰς τό Μοναστήρι, ἐγώ θά τὰ εὐλογῶ καί δέν θά σᾶς λείψῃ κανένα πρᾶγμα.»

* * *

Ἀλλά καί τὰ λοιπά χαρίσματα μέ τὰ ὁποῖα ἐκοσμεῖτο ἡ θεοφιλὴς ψυχὴ του δέν δύναται ὁ λόγος νά ἀντιπαρέλθῃ. Ὅπως: Τό φιλακόλουθο καί τό ἀπερίσπαστο εἰς τήν προσευχή, τό ἀκατάκριτο καί τήν πολλή ἀμνησικακία του, τήν πραότητα καί ἡρεμία, τήν ἀπλότητα καί ἀφελότητα τῆς καρδίας του, τήν ὑπακοή του εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς προϊσταμένους, τήν κατανυχτική καί μέ συντριβὴ καρδίας ἐπιτέλεση τῆς θείας Ἱερουργίας, τό εὐπροσήγορο καί τήν προσήνεια πρὸς ὅλους,

τήν παροιμιώδη καί Ἀβραμιαία φιλοξενία του, ὅπως ἔλεγε παραστατικά: «Θέλεις νά ἀνοίξουν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ διά νά σοῦ δώσῃ ὁ Θεός τά ἀγαθά του; Δίδε καί πρόσφερε ἀλύπητα καί μέ ἰλαρότητα, δηλαδή, γλυκύτητα πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη».

Καί ὅταν ἀργότερα ὁ δάκτυλος τῆς Θείας Προνίας ὠδήγησε τά βήματά του εἰς τὴν Λυκόβρυση, ὅπου ἐγκατεστάθηκε σάν πνευματικός, καί ἀνέλαβε καθήκοντα ἐφημερίου εἰς τὸν ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, κατέστησε αὐτὴ κέντρο θρησκευτικό, καί ὅαση πνευματική, μέ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ἐξαγιασμένης προσωπικότητάς του· ὅλοι θά ἐνθυμοῦνται τὴν φιλόξενη «μοναστηριακὴ» τράπεζα, τὴν ὁποῖαν παρέθετε καθημερινῶς εἰς τοὺς προσκυνητές, ἔχοντας σάν διακονητὴ καί φύλακα ἄγγελο, τὸν μακαριστό, ἤδη, καί ἀγαπητό αὐτάδελφό του Ἰωάννη.

Σύνθημά του ἦτο: Νά μὴ φύγῃ κανεὶς, χωρὶς νά πάρῃ εὐλογία.

* * *

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον τὸν καθιστοῦσε μαγνήτη πνευματικό ἐλκύοντα τίς ψυχές, ἦτο ἡ πλούσια ἀγάπη, ἡ ἐπιείκεια καί ἡ συγκατάβαση, καθὼς καί ἡ πολλὴ σύνεση καί διάκριση στὴν ἐνάσκηση τοῦ λειτουργήματος τῆς πνευματικῆς πατρότητας. Ἡ ἐπιείκεια καί συγκατάβαση μετεβάλετο σέ αὐστηρότητα, ὅταν διαπίστωνε ὅχι καλὴ συμπεριφορά ἐκ μέρους τοῦ ἐξομολογουμένου.

Μέ καλwsύνη καί προσήνεια ὑποδεχότανε τίς ψυχές τίς ὁποῖες τοῦ ἔστελλνε ὁ Θεός, καί σάν πνευματικός ἱατρός καί καλός Σαμαρείτης ἐπέχυνε «λάδι καί κρασί» εἰς τίς ἡθικὲς πληγὲς καί τά ψυχικὰ τραύματα, καί ὠδηγοῦσε τοὺς ἐξομολογουμένους εἰς τὴν ὁδὸ τῆς ἔμπρακτης μετάνοιας καί σωτηρίας.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐνακτῆρια ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξομολόγησης, εἰσῆρχετο στὸ Ἅγιο Βῆμα καί, πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα, γονάτιζε μπροστά στὰ πόδια τοῦ Ἑσταυρωμένου, γιὰ νά ζητήσῃ φωτισμό καί σύνεση πνευματικὴ καθὼς καί γιὰ τὴν εἰλικρινῇ μετάνοια καί καθαρὰ ἐξομολόγηση τοῦ ἐξομολογουμένου.

Ἱερεῖς καί Ἐπίσκοποι, Μοναχοὶ καί Μοναχές, μικροὶ καί μεγάλοι, νέοι καί γέροντες ἔρχονταν πρὸς αὐτόν, γιὰ νά ὠφεληθοῦν καί συλλέξουν πνευματικὴν ἐμπειρίαν. Ὁ λόγος του ἦτο πατερικὸς καί μάλιστα Χρυσοστομικός.

Ὁ χῶρος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ δέν ἐπαρκοῦσε διά τὸν ἐκκλησιασμό τῶν προσερχομένων, ἀπὸ παντοῦ, πιστῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνετέλεσε εἰς τὴν ἀνάληψη φροντίδας ἀπὸ τὸν ὅσιο Γέροντα γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι νέου εὐρυχωρότερου Ναοῦ, εἰς τιμὴν τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας, τὴν ὁποία πολὺ εὐλαβεῖτο

Αὐτὸ πού ἀξίζει νά μνημονεύσουμε καί εἶναι δεῖγμα τῆς ἰσχυρῆς θέλησης καί μεγάλης πίστεως του, ἀλλὰ καί τῆς πρὸς αὐτόν ἐκ μέρους τῆς ἁγίας Βαρβάρας

εὐνοίας εἶναι τό ἐξῆς: Εἰς τήν πορεία τῆς ἐργασίας πρὸς ὑλοποίηση τῶν σχεδίων καί ἀνέγερση τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, εἰς τήν ὁποία βρῆκε πολλή ἀνταπόκριση καθὼς καί ἠθική καί ὕλική συμπαράσταση ἐκ μέρους τῶν ἐνοριτῶν καί τῶν ἄλλων πνευματικῶν του τέκνων, ὁ ἐχθρὸς παρενέβαλλεν ἐμπόδια εἰς τό θεῖον ἔργον, ὅσον ἀφορᾷ τὸν οἰκοπεδικὸ χῶρον.

Τοῦτο τὸν ἔφερε σέ στενόχωρη θέση. Καί, σέ τέτοια ψυχικὴ διάθεση εὕρισκόμενος ἔγειρε, τό μεσημέρι, ὀλίγον νά ἀναπαυθῇ. Μεταξὺ ὕπνου καί ἐγρήγορης ἐμφανίζεται εἰς αὐτόν, μία ὠραιότατη καί εὐπρεπεστάτη νεάνιδα, ἡ Ἁγία, ἡ ὁποία τὸν ἐρωτᾷ, γιατί εἶναι λυπημένος, καί στή συνέχεια τὸν διαβεβαιώνει: «Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Μὴ στενοχωρῆσαι, θά ρυθμίσω τό θέμα».

Καί πράγματι, ὦ τοῦ θαύματος! Μὲ τίς πρεσβεῖες τῆς Ἁγίας, τὰ ἐμπόδια παρεκάμφθησαν, περικαλλὴς δέ καί μεγαλοπρεπὴς ἀνυψώθηκε τῆς Μεγαλομάρτυρος ὁ Ναός, πρὸς δόξαν Θεοῦ, καί καταισχύνῃ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀφοῦ πληροφόρησε τήν διακονίαν του θεάρεστα εἰς τήν ἐνορίαν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας ἐπὶ 18 συναπτὰ ἔτη (1946-1964), λόγω τῆς χρονίας πάθησης τῶν ὀφθαλμῶν του, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἐδυσχέραινε τήν ἐπιτέλεση τῶν ἐνοριακῶν του καθηκόντων, ἀναγκάσθηκε νά βγῇ σέ σύνταξη καί μετέβη γιὰ ἔξη μήνες στήν ἱερά Μονή τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Ζούρβας στήν Ὑδρα, ἀρχές τοῦ φθινοπώρου μέχρι τίς ἀρχές τῆς Ἀνοιξης στό χρονικὸ διάστημα (1964-1965)· κατόπιν ἀποσύρεται εἰς τήν βορειοδυτικὴ πλευρά τοῦ ὄρους τῆς Πεντέλης, ὅπου ἔστησε τήν σκηνήν αὐτοῦ δίπλα στό ἐξωκκλήσιο τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, ὁ χῶρος τοῦ ὁποίου ἀνῆκε εἰς τήν ἱερά Μονή Πετράκη, μέ τήν εὐλογία καί ἔγκριση τοῦ τότε Ἡγουμένου ἀλησμόνητου πατέρα Χαραλάμπους Βασιλοπούλου.

Τότε συνέβη αὐτό τό ὁποῖον συμβουλεύει ὁ ὅσιος Νείλος ὁ ἀσκητής: «Ἄς ἀποφύγουμε τήν διαμονή μας στήν πόλη καί τὰ χωριά γιὰ νά τρέχουν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἐμᾶς». (Νείλου, τοῦ ἀσκητοῦ, λόγος ἀσκητικός. Migne P.G. 79 στίχ. 745-748).

Ἐδῶ, παρά τό γῆρας καί τήν χρόνια πάθησι τοῦ φλεβίτου, πού ἀπαιτοῦσε νά ξεκουράσῃ τό πόδι του, λειτουργοῦσε καθημερινά, ἐξωμολογοῦσε συνέχεια, καί εἶχε δίπλα στό προσκέφαλο τό τηλέφωνο, διὰ νά ἀνταποκρίνεται, ἐπὶ 24ώρου βάσης, σέ κάθε ζήτηση γιὰ τήν παροχὴ συμβουλῶν καί κατευθύνσεων πνευματικῶν.

Τὸν ὑπόλοιπο χρόνον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπέμενε ἀπὸ τό κύριο πνευματικὸ ἔργο, ἐργαζόταν χειρωνακτικά, μέ νεανικὸ ζῆλο, καί ἐνθουσιασμό, γιὰ τήν ἀνέγερση κελλιῶν καί νέου μεγάλου Ναοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμάδα εὐσεβῶν νέων πού ποθοῦσαν τήν ἰσαγγελη ζωὴ καί μοναχικὴ πολιτεία ἐπλαίσωσαν αὐτόν, ἐκάρησαν ὑπ' αὐτοῦ Μοναχοί, καί κατ' αὐτόν τὸν

τρόπον δημιουργήθηκε ὁ πρῶτος πυρήνας τῆς ἱερᾶς Μονῆς.

Ὁρισμένοι ἐξ αὐτῶν, ἀποφεύγοντες τό θόρυβο ἀπό τήν συρροή τοῦ πλήθους καί ποθοῦντες περισσοτέραν ἡσυχίαν, μέ τήν εὐλογίαν του ἀνεχώρησαν γιά τόν ἅγιον Ὅρος. Ἄλλοι ὅμως παρέμειναν πλησίον του, συγκακουχούμενοι καί συναθλοῦντες μαζί του.

Ἡ Ἱερά Μονή ἀπέβη πόλος ἑλξεως καί ἀπό παντοῦ συνέρρεαν οἱ ἄνθρωποι, σάν διψασμένα ἐλάφια, ἀπό τόν καύσωνα τῆς ἀθείας καί τοῦ ὕλισμοῦ, ἀπό τήν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν καί τὰ περίχωρα αὐτῶν, ἀπό τήν Πελοπόννησο καί τήν Στερεά Ἑλλάδα καί τὰ νησιά, ἔτρεχαν διά νά σβήσουν τή δίψα τους εἰς τὰ νάματα τοῦ σωτηρίου, καί νά ἀναπαυθοῦν ψυχικά ἀπό τούς ψυχωφελεῖς λόγους του, καί τίς πνευματικές κατευθύνσεις τοῦ ἐμπείρου πνευματικοῦ.

Ἡ ἐλαχιστότης μου εἶχε τήν εὐλογίαν νά τόν γνωρίσῃ καί νά συνδεθῇ μαζί του πνευματικά, ἀπό τό ἔτος 1958, ὅταν λειτουργοῦσε στήν μικρή ἀγία Βαρβάρα, τήν ὑπόλοιπη ἐξελικτική πορεία στό νέο Ναό, ὅταν ἐπέστρεψε ἀπό τήν ἐξάμινη διαμονή στήν Ὑδρα, τήν φιλοξενία του στήν οἰκία τῆς κυρίας Θεοπίστης, τήν ἐγκατάσταση στόν Ἅγιο Παντελεήμονα, ψάλλοντας στίς θεῖες λειτουργίες του διαμένοντας, βοηθώντας καί χειρονακτικά στήν μεταφορά τῶν ὑλικῶν, μέχρι τό 1966 ὁπότε ἀφοῦ ἀποδέχτηκα τόν διορισμό μου στήν ἐκπαίδευση μέχρι τό Πάσχα τοῦ 1967 ὁπότε μέ τήν εὐλογία του εἰσήλθα εἰς τόν ἱερό Κλῆρο στήν Ἱερά Μητρόπολη Θηβῶν καί Λεβαδείας. Ἀπό τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας μετέβαινα συχνά στήν Ἱερά Μονή τοῦ ἁγίου Παντελεήμονα συμβουλευόμενος καί βοηθώντας τον στίς θεῖες λειτουργίες καί ἱερές ἀγρυπνίες, μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. «Ἐπιλείπει με γάρ διηγούμενον ὁ χρόνος» (Ἑβρ. 11, 32) τὰ ὅσα ἤκουσα καί εἶδα καί ἐβίωσα ἀγίως συναναστρεφόμενος μετ' αὐτοῦ καί τῶν πνευματικῶν ἀδελφῶν.

Ἔτσι, λοιπόν, κοπιάζων, διά τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, ἐκάμφθη ἡ ὑγεία του καί ἀναγκάσθηκε, μετὰ νοσοκομειακή περίθαλψη καί θεραπεία, νά παραμείνῃ εἰς τόν οἶκο τοῦ ἀγαπητοῦ του ἀνεψιοῦ Γεωργίου Α. Ἀρβανίτη ἐπὶ 2-3 ἔτη δεχόμενος τίς στοργικές περιποιήσεις τῆς οἰκογενείας του καί τήν φροντίδα τῆς συζύγου του Βενετίας, ἔχων μαζί του ἀποκλειστικόν βοηθόν τόν μοναχό Ζωσιμᾶ.

«Μνησθείη Κύριος τῆς διακονίας αὐτοῦ» «Δώη ἔλεος Κύριος τῷ τοῦ Γεωργίου οἴκῳ» (2 Τιμ. 1, 16).

Εἰς τόν χῶρον αὐτό συνέπεσε καί τό ἀγαθό καί εἰρηνικό τέλος του, κατά τό ὁποῖο πλήρης ἡμερῶν καί εἰς βαθύτατον γῆρας φθάσας, παρέδωκε τήν ψυχὴν αὐτοῦ, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ὑψίστου, τόν Ὅποιον ἀπό τήν νεότητα ἀγάπησε σηκώνοντας ἐπ'

ῶμων τόν Σταυρόν καί προσαρμόσας τόν αὐχένα του εἰς τόν χρηστόν Του ζυγόν. Τόν Κύριον σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ ἱεροῦ Ψαλμωδοῦ «ἕως γήρως καί πρεσβείου» (Ψαλμ. 70, 18) ἀφοῦ πιστά διακόνησε, ἀναλώσας τόν ἑαυτόν του εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐπορεύθη πρὸς Αὐτόν, γιά νά λάβῃ τόν μισθόν τοῦ πιστοῦ καί φρονίμου οἰκονόμου καί προαχθῇ εἰς λειτουργόν τοῦ ἐπουρανίου Θυσιαστηρίου.

Ἐκεῖ, τήν ἱερατικήν στολήν ντυμένος «καί τήν ἄυλον λειτουργίαν ποιούμενος» μέ τήν παρρησία τήν ὁποία τοῦ δίνει ἡ θεοφιλῆς καί ἁγιασμένη ἐπί γῆς ζωή του καί ἐνάρετος πολιτεία του, προσεύχεται γιά ὅλα τά πνευματικά του τέκνα καί τούς τιμῶντες τήν μνήμην αὐτοῦ.

**Τοῦ ἀειμνήστου πνευματικοῦ Πατρός Σίμωνος
αἰωνία ἡ μνήμη καί τό μνημόσυνον
αὐτοῦ εἰς γενεάν καί γενεάν.
Ἀμήν.**